

Año IV

Jueves 30 de Marzo de 1893

Núm. 229

PENSAMENTS RELIGIOSOS

MARS

DIA 19.

SANT JOSEPH

Sabis del mon, donchs per que 'us diuen sabis,
si ab vostres llums nadáu en la foscor,
son una font sense aygua vostres llabis,
y una nit sens estrelles vostre cor.
La llum del cel d'altra fontana brolla
davant d'un obrador de Nazareth,
als peus del Noy Fuster qui s' agenolla
beurá la sabiesa si'n té set.

DIA 20.

Dolores nostros ipse portavit.

Plora Jesucrist
ab aquell que plora,
y ab quin plor tan trist
quan ningú l' escolta!
Miraulo al bon Deu
y á la creu que porta,
tot portant sa creu
portará la vostra.

DIA 21.

Seguiré á mon Estimat
per les petjades sagnoses,
dexaré totes les coses
per un Deu crucificat.
Obrem tos braços, oh Creu,
embriágam de martiri,
oh que dolç será morirhi
crucificat ab mon Deu!

DIA 22.

A JESÚS EN SA PASSIÓ

No estavau tan trist com ara
per vostra nativitat;
lo cor s' asoleya encara
en lo sol de vostre cara,
mes es un sol eclipsat.

DIA 23.

Factus obediens usque ad mortem,
mortem autem crucis.

Mar y vents vos obehexen,
mes Vos obehir voleu,
y obehiu á Deu y als hòmens
fins á morir en la creu.

DIA 24.

LOS DOLORS DE NOSTRA SENYORA

Dolça mare dels Dolors,
veyent que la terra enflora
vostre rosada de plors,
mon pobre cor que us adora
diu sovint: Si 'l cel no plora,
no rin la terra ab ses flors.

DIA 25.

LA ANUNCIACIÓ DE NOSTRA SENYORA

En sa cambreta de Nazareth
prega la Verge,—prega y sospira,
á la finestra—té un roseret
que sos ulls regan—quan lo cel mira.
Un día un Angel—ne veu baxar,
y una poncella—que may s' obría
mira en ses branques—esbadellar,
quan li diu l' Angel—Ave María.

DIA 26.

Tots los carrers son d' amargura
per Jesucrist que hi du la creu,
los rega tots ab sa sanch pura
que es trepitjada arreu, arreu.

Lo traydor Judas viu encara;
en cada poble hi ha un Pilat;
per dar revessos á sa cara
cent Maleus té cada ciutat.
Calvari amunt plora sa Mare
y á tothom diu ab trista veu:
—Mon Fill santíssim es ton pare,
¿no li vols fer de Cirineu?—

DIA 27.

Salve corona gloriæ,
gemmis et auro pulchrior.

Axampláu exa corona
que'l mon vos dona,
perque hi cápiga 'l meu front,

no mereix tal companyia
la testa mia,
mes si que'n mereix l' afront

DIA 28.

Florejat de cinch ferides
me sembla mon Aymador
lo roseret del amor
guarnit de soses florides.
Vora Jesús en la creu
la Verge passa 'l martiri:
diriau ¡ay! que es un lliri
d' un roser florit al peu.

DIA 29.

Sentint colps de martell dalt del Calvari
Eva pregunta á Adam—¿Que hi deuen fer?
¿Deuen, potser, clavarhi
á qui nostre gran crim baxa á desfer?
—Si respongué Adam á sa muller.
Soldan damunt l' enclusa de la serra
la cadena d' amor,
que ¡ay de mi! un día la perdura terra
llogava al Criador.—

DIA 30

DIJOURS SANT

Amoris est incendium.

Sortiré del tabernacle
com l' Apóstol del Cenacle,
com Moises del Sinahí,
oh Presoner del Sagrari,
jo vull ferme incendiari.
mes de vostre amor divi:

D' exa amor que m' assoleya
voldría ferne una teya
que ilumine 'l mon pervers;
vull ferne antorxa sagrada,
que ab sa inmensa flamarada,
incendie l' univers.

DIA 31.

DIVENDRES SANT

A Jesús en la Creu

Quan contemplo la vostra fesomía
per hont transpira l' ánima d' un Deu,
ja adormit en los braços de María,
ja elevat en los braços de la Creu:

Quan de peus y de mans ¡ay! vos oviro.
oh dolç Jesús! en dura creu clavat:
quan vostre Cor amorosíssim miro
ab una llansa obert de bat á bat:

Quan com Tomás entrant per la ferida
veig lo mon del amor en vostre pit,
y com un paradís en sa florida
puch contemplar á pler vostre esperit:

Quan al morir veig que abaxáu la testa
al home ingrát per darli un bes de amor
morin ab vos mon esperit contesta:
Jesús, qui no os estima no té cor.

ABRIL

DIA 1.

DISSAPTE SANT

Al-leluya

La fé es l' alba serena de la Gloria,
la Gloria es lo mitj día de la fé:
la fé en que visch sia la fé en que moria,
y es quinquada la fosca mortuoria,
al-leluya, al-leluya cautaré.

JACINTO VERDAGUER, PBRE.

LAS LÁGRIMAS DE MARÍA

SONETO

Al contemplar al Hijo Sacrosanto
pendiente de la Cruz en la agonía,
más puras que de ofir vierte María
divinas perlas en copioso llanto.
Y cual rocío misterioso y santo
que del Cielo á la tierra descendía,
las lágrimas escelsas que vertía,
engendran flores de indecible encanto.
Y eran aquellas flores virginales
erizadas de espinas de dolores,
las últimas ofrendas celestiales